

Vallomás

Fájlaló érzéseid lángjának tüzeben,
Csendességed magányában gyakorta elvesztél,
Lelket didergető, borúsra festett időkben,
Szétfoszlott halvány emlékeket kergettél.

Fájt a kevés morzsa, mit az élet neked adott,
Mindent mit terveztél megfogott s elvetett,
Eltemetve a helyet, hol a bú ott lakott,
Nyertél szíved örömének egy boldog képletet.

Magányodnak falaiból a tehetség nyert kiutat,
Szemed csillogásában veszett el a szürke por,
Könnyeid gyakorsága lépteiddel elmaradt,
Feléledt az erő, mely oly rég óta benned forr.

Büszkeségem énekhangja őszinte és szerető,
Igaz szívem elmondja és nem tagadja,
Légy az ki nem fél, s a rosszat feledő,
Ki a lehetőséget nem hagyja, csak megragadja.

Szeretném a zajos múltunk elrejtteni,
Megszerkezetlen pillanatok zömében,
Repülni, elesni de közben felejteni,
Szeretnék veled csendben lenni és ölelésben.